

[Øllgaard.]

at forslaget bliver til lov. Jeg vil blot gøre den bemærkning, som vi vist også gjorde sidste år, at dette, at vi går med til børnetilskuddet i denne form, betyder ikke, at mit parti dermed har givet tilslutning til princippet i børnetilskuddet. Vi vil meget gerne forhandle om enkeltheder i et udvalg, vi ønsker grænsen nedsat fra de 20 000 kr., men jeg vil iøvrigt anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Poul Møller: Det af den højtærede finansminister fremsatte lovforslag om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten for det kommende skatteår har mit partis tilslutning. Det er jo ikke småpenge, rigsdagen ved denne lov bemyndiger staten til at opkræve. I indeværende skatteår vil den samlede direkte person- og selskabsbeskatning med hjemmel i den gældende udskrivningslov, som blev vedtaget i fjor, udgøre godt 1 milliard kroner. Tager man de indkomststigninger i betragtning, der er sket siden, viser de opgørelser, der er foretaget skønsmæssigt for kalenderåret 1950, at man efter denne lov kommer op på en direkte beskatning på ca. 1 100 mill. kr. Med en så stor direkte beskatning er det naturligvis ikke underligt, at man både i 1949 og 1950, da det høje ting drøftede disse lovforslag, arbejdede på at nedsætte skattebyrden, og det lykkedes da også i disse to år at opnå en betydelig skattelettelse, der i særlig grad kom de mindre og mindste indtægtsgrupper til gode. Vi ved praktisk talt alle i denne sal, at der ikke er mulighed for tilsvarende lettelser ved behandlingen af lovforslaget i år. De økonomiske konjunkturer har ikke været blide for landet. Skattelettelse, hvis vi gennemførte sådanne i denne situation, ville medføre forbrugsudvidelse, og forbrugsudvidelse ville påvirke vor almindelige valutariske situation i uheldig retning, og mit parti kan derfor ikke anse en skattelettelse for realiserbar på nuværende tidspunkt, hvor kampen for balance mellem import og forbrug på den ene side og eksport og produktion på den anden side er aldeles afgørende for landets økonomi og udstyrer alle ansvarlige med ubehagelig hovedpine.

Når mit parti derfor giver bemyndigelse til opkrævning af direkte skatter til et så betydeligt beløb, som tilfældet her er, gør vi det udfra en nødretsgrundsætning og i tillid til, at den siddende regering vil forstå, at denne bemyndigelse snarere er en opfordring til at spare end til at bruge. Jo mere der spares, jo større overskud der bliver i det finansår, der kommer, des

sundere bliver vor økonomi, og des hurtigere kan vi se frem til det tidspunkt, som vi alle længes efter, hvor vi kan lettes for det pinefulde skattetryk.

Vi vedstår naturligvis vor forpligtelse til at medvirke til en ændring af forslaget § 2, stk. 1, i overensstemmelse med skatteforliget i november, og således som paragrafferne er formuleret, skulle det være klart, at dette loft over skatten nedbringes fra 80 til 75 pct. af indkomsten, når værneskatten og tillægsskatten bortfalder.

Jeg kan dog ikke undlade at udstøde et hjertesuk over forlængelsen af afsnittet om beskatning af kooperative virksomheder. Da et flertal i dette og det andet høje ting gennemførte denne beskatning i 1949, blev der sagt, at hermed var der skabt en ligelig beskatning af privat og kooperativ erhvervsvirksomhed. Mit parti havde den opfattelse, at det princip at fiksere den indkomst, hvoraf skatten beregnes, til en bestemt procent af foreningernes egenkapital, ville udelukke en ligelig beskatning, når dette princip blev stillet overfor det almindelige princip både for selskaber og for købmænd, at man skal beskattes af det regnskabsmæssige overskud.

Det forekommer mig, at de erfaringer, der er indvundet i de to år, loven har været i kraft, tilstrækkelig tydeligt har vist, at der ikke bliver opnået ligelighed gennem denne nydannelse. Brugsforeningernes samlede formue, hvoraf skatten for 1950—51 beregnes, kan anslås til ca. 240 mill. kr., der altså er disse foreningers egenkapital. Heraf betales 1,9 mill. kr. i skat, og af produktions- og salgsforeningernes formue på ca. 171 mill. kr. betales 900 000 kr. i skat. Det kan vist siges at være såre beskedent. I forhold til den udskrevne skat i året 1949—50 viser det sig endog, at der er sket en mindre nedgang i den gennemsnitlige skatteudskrivning pr. brugsforening. Udskrivningen i skatteåret 1950—51 for 3248 skattepligtige brugsforeninger udgjorde 1,9 mill. kr. i statsskat, d. v. s. 585 kr. pr. forening, og 281 000 kr. i kommuneskat, d. v. s. 86 kr. pr. forening, altså ialt 671 kr. pr. forening, hvorimod tallet for det foregående skatteår var 692 kr., hvilket giver en nedgang pr. forening på 21 kr. årlig. For produktions- og salgsforeningerne udgør i indeværende skatteår den gennemsnitlige statsskat pr. forening 615 kr., medens den i forrige skatteår udgjorde 741 kr., altså en nedgang på gennemsnitlig 126 kr. pr. forening. Den gennemførte skatteudskrivning er så lav, at der efter min opfattelse ikke er mulighed for med de gældende ud-